

Lena DEMEESTER

Producer Erediensten VRT

Vorige zondag volgde ze voor de allerlaatste keer de eucharistie met een kritische blik op het beeldscherm van cameralui. Captatiewagens en besparingen bij de openbare omroep behoren voor haar nu tot het verleden, want Lena DEMEESTER, binnenkort zeventig, neemt definitief afscheid als producer van de Erediensten. Aan haar opvolging wordt nog volop gewerkt.

‘Ook op reis zoek ik een geschikte plek om eucharistie te vieren’

Lieve WOUTERS

Met zes meisjes waren ze thuis en eentje zou snit en naad volgen, zo meenden de zusters op school. Zo kreeg Lena DEMEESTER niet de kans om verder te studeren. Niet dat snit en naad haar zo goed lag. Ze zwenkte uit naar het kunstonderwijs en leefde zich voorts volledig uit in de vksj, waar ze nationale verantwoordelijke werd voor Jeugdleven. In 1968 belandde ze bij de openbare omroep, waar ze tot lang na haar officieel pensioen actief bleef.

–Het meisje kan uit de jeugdbeweging stappen, maar de jeugdbeweging nooit uit het meisje?

Dat kun je wel zeggen. Veel meer dan op school heb ik bij vksj mijn vorming genomen, zeker ook wat liturgie betreft. Onze nationale studiedagen eindigden altijd met een viering, die ik mee in elkaar stak. We organiseerden zelfs tv-missen tijdens de Week van de Studentin.

De nationale proost, Gust Van Haegenborgh, wist goed om te gaan met de vernieuwing die zich in de jaren 1960 opdrong. Zonder de structuur van een eucharistieviering op zijn kop te zetten, integreerde hij de ideeën die wij aanbrachten om de viering meer levensnabij te maken.

–Zocht u, op prospectie voor de tv-mis, ook telkens naar dat evenwicht tussen traditie en creativiteit?

Zeker. Verder vond ik ook een sterke muzikale inbreng belangrijk. Van een valse noot kijk ik niet op, maar er moet een enthousiaste boodschap in klinken. Ik zocht nooit concertkoren, wel ‘aanzingkoren’ die iets in beweging brengen. De voorganger gaf echter meestal de doorslag. Die heeft de viering voor tachtig procent in de hand. Ten slotte moest het geheel gedragen zijn door een gelovige gemeenschap, een groep die bidt, zingt en viert.

–Een vervanger voor u vinden, zal niet zo eenvoudig zijn, vermoed ik.

Het hangt er natuurlijk van af op welke manier men de tv-mis in de toekomst wil vormgeven. Ik hoop alleszins dat mijn opvolger evenveel energie zal kunnen steken in prospectie. Mijn drijfveer is altijd geweest om een viering te bieden die mensen thuis of in het ziekenhuis mee kan opnemen alsof ze erbij zijn.

Daarom vroeg ik de voorganger ook altijd om de kijker expliciet mee welkom te heten bij het begin van de viering en

Lena Demeester gaat op haar zeventigste met welverdiend pensioen bij de openbare omroep. © Herman Ricour

hem bij de vredewens, bijvoorbeeld, aan te sporen een foto in de hand te nemen van wie hem dierbaar is. Ooit vertelde een dame me dat ze op zo'n moment de armleuning van haar stoel had vastgepakt. Ze had niemand, ook geen foto, maar ze wilde toch een teken stellen. Zoiets gaat door merg en been.

„Een goede tv-mis neemt mensen thuis of in het ziekenhuis mee op alsof ze erbij zijn”

Als je alle uitzendingen naast elkaar legt, denk ik dat je een mooi overzicht krijgt van wat er in Vlaanderen leeft: van broze, uitdunnende religieuze gemeenschappen met toch een sterk getuigenis over een zee-wijding of een viering in de gevangenis tot de slotviering van de Wereldjongerendagen in Keulen. En natuurlijk parochies van oost tot west en van zuid tot noord.

–De locatie zelf deed er niet toe?

Tot spijt van de tv-lui was de locatie voor mij soms van ondergeschikt belang. Zo waren we eens in de crypte van het seminariehuis in Gent, voor de wekelijkse jongerenviering. De ruimte was eigenlijk te klein om comfortabel opnames te maken. En dat terwijl we de week voordien nog een viering in alle grootsheid in de basiliek van Koekelberg hadden gedraaid. Maar dankzij de inzet van alle medewerkers is het toch prachtig gelukt. Ik moet zeggen dat ik altijd puik volk had om mee samen te werken.

–Op de toenmalige BRT begon u in 1968 als productieassistente bij de wetenschappelijke programma's. Wat hebt u met wetenschap?

(lacht) Niet veel. Als ik buiten de jeugdbeweging nog met iets anders bezig was, dan was het muziek. Tot 1984 leidde ik het koor Kantilene, ontstaan in de schoot van de nationale leiding van vksj. Maar op de wetenschapsredactie werd ik ongelooflijk goed opgenomen. Als absolute leek was ik een goed klankbord. Wat ik niet verstond, moesten ze verder verduidelijken.

–In 2000 ging u officieel met pensioen nadat u twee jaar eerder producer was geworden van de Erediensten. Toch bleef u nog tot vandaag aan de slag. Hoe kwam dat?

In overleg met de VRT-directie kon ik verder werken als uitzendkracht. Nu wordt de dienst, vanwege de besparingen bij de openbare omroep, verder afgeslankt. Voortaan zullen enkel nog vaste medewerkers de uitzendingen verzorgen.

–Waar zien we u nog terug?

Ik ga me inzetten voor Okra, onder meer in de groep Zingeving. In juni begeleidde ik nog een Lourdesbedevaart met deze beweging voor 55+. Maar bovenaan het lijstje staat mijn familie, vooral de kinderen.

–Waar gaat u zelf het liefst naar de mis?

Mijn voorkeur gaat naar de Goede Bijstand in Brussel. Maar soms ga ik ook naar Evere, waar ik woon. Op reis maak ik graag tijd om een geschikte plek te zoeken voor 's zondags. Me geregeld bezinnen, vind ik belangrijk. Eén zin uit de viering kan genoeg zijn om me terug te brengen naar waar het in dit leven werkelijk om draait.